

Missionair verslag nr. 1
Oktober 2006

Irene Pelsler
p/a Henck Arronstraat 14
Paramaribo
Suriname

irenepelsler@fidesco.nl

FIDESCO

Benatimfofo, oktober 2006

Beste familie, vrienden en bekenden,

Faigo! I go boen! Het aukkaans is de taal die in deze streek gesproken wordt. Hoe gaat het ermee? Met mij gaat het goed? Hierbij dus het eerste nieuws uit Suriname. Allereerst wil ik jullie hartelijk bedanken voor jullie gebed en jullie financiële bijdrage. Zonder jullie is het niet mogelijk dat ik hier ben! In deze nieuwsbrief wil ik jullie graag vertellen wat ik tot nu toe al beleefd heb en wat ik zoal doe.

De eerste week van september was voor mij de laatste week in Nederland. Ik heb vooral nog veel leuke dingen gedaan en van veel mensen afscheid genomen. Op 9 september vertrokken we (Laetitia de la Kethulle, Belg/Waalse) vanaf Schiphol. Meteen hadden we vertraging..... en daar begon eigenlijk al de kennismaking met de Surinaamse cultuur. Je neemt je tijd voor alles en je haast je vooral niet. Het was wel jammer dat we nu in de avond aankwamen, zodat de schemering al was in gevallen en we eigenlijk niet zoveel van het land konden zien. Toch was de eerste aanblik (van boven) van Suriname heel mooi en ook veel zeggend: een mooie natuur waarbij de rivier een belangrijke plaats heeft: zie foto.

Ontvangst in Suriname

Op het vliegveld werden we opgehaald door een Nederlands echtpaar: Walter en Marian van de Sande. Zij zijn al 2,5 jaar in Suriname en werken voor het bisdom. Ze stonden met een bordje: FIDESCO WELKOM ons op te wachten. Een bijzonder en mooi ontvangst. Zij brachten ons bij zuster Egno, een Surinaamse zuster van de zusters van Roosendaal. Deze zusters heeft ons de eerste 10 dagen opgevangen en rondwijs gemaakt. 's Zondags gingen we naar een mis aan de overkant van de Surinamerivier in het dorpje Mariënborg (de naam deed me aan het centrum van Nijmegen denken). Een ingetogen mis met een handje vol oudere Javanen in de kerk. De zondag erop was het totaal anders, het was een mis bij de boslanders in een dorpje/ wijk tegen Paramaribo aan. De kerk was een houten skelet met wat zinken platen erop, een drumstel en een keyboard verzorgde de muzikale ondersteuning van de jeugdige kerkbezoekers. Er werd gedanst en gezongen. Een totaal andere sfeer! (zie foto)

Onze eerste week in Paramaribo

Tijdens die eerste week hadden we geprobeerd wat administratieve zaken te regelen, tevergeefs. De verblijfsvergunning wacht nu nog steeds, evenals de werkvergunning... Geduld is dan ook de term die je enige overlevingskansen biedt. Ik heb wel eens horen zeggen: "Als je in Europa woont is dat de kleuterschool van het geduld, ga je naar een ontwikkelingsland dan kom je direct op de universiteit..." Ik vraag me alleen af in welk jaar ik zit en hoeveel jaar ik nog moet voor ik afgestudeerd ben...

In elk geval lieten we de bureaucratie niet onze pret drukken. We hebben de stad ook bezocht, verschillende winkels bekeken, op de markt geweest, genoten van de stilte in de palmentuin. De palmentuin is een soort park van palmenbomen waar je heerlijk kan genieten. Totdat er een zwerver langs kwam... maar eigenlijk viel dat ook wel mee hoor. We hebben even met hem gesproken en zeiden dat we vrijwilligers van de RK waren (vooral met de nadruk op vrijwilligers), we verdienden dus geen geld om hem wat te kunnen geven. Dat maakt al gauw indruk op de mensen, je bent niet een van de toeristen met veel geld. Het enige wat we konden doen is hem beloven dat we voor hem zouden bidden. Daarmee was het gesprek afgedaan. Het deed die man wat dat we dat zeiden. Dat is toch wel indrukwekkend om te zien.

Tja, alle dingen die je voor de eerste keer ziet of mee maakt zijn het vertellen waard en in de eerste weken in een totaal ander land heb je dus elke dag wel minstens één nieuwe ervaring erbij.

Zo wil ik jullie het niet onthouden om te vertellen over de eerste keer Roti eten. Zuster Egno nam ons mee naar en roti-restaurantje. Toen we binnenkwamen was het eerste dat we zagen: 'handen wassen voor het eten.' Wij dus netjes onze handen wassen. Daarna kregen we onze roti van zuster Egno. Het eten lag op een plastic zak die om het bord heen was gedaan. De roti bestond uit kip, groenten, aardappelen op een soort van wrap/pannenkoek. Laetitia en ik keken allebei of we het bestek zagen. Maar we zouden lang kunnen zoeken. Roti eet je door kleine stukjes pannenkoek af te scheuren en daarmee wat groente of aardappel te pakken en op te eten. De kip kon je direct met je handen eten. Gelukkig waren de wasbakken na het eten nog steeds in het restaurant, want de kip is heel lekker, maar wel vettig klaar gemaakt.

Een andere bijzondere ervaring is het nemen van de bus, het klinkt heel simpel, en dat is het ook als je weet hoe het gaat. Op een dag namen we de bus vanuit het centrum naar de wijk waar de zuster woont. Je betaalt 1 SRD per ritje, hoe ver je ook gaat. (1€ = 3,5 SRD) Je stapt in de bus, gaat zitten waar je wilt en wacht tot de bus vol is. Als hij vol is gaat hij rijden, je roept als je wilt stoppen, er zijn namelijk geen haltes. Toen we vlakbij de zuster waren stapte iemand uit, wij stapten dus ook uit en liepen het laatste stukje. Voordat we bij het huis waren, had de bus ondertussen al twee keer gestopt, voor het huis van de zuster. De mensen lopen hier geen stap te veel!

Aankomst in Abadoekondre

Op maandag 18 september was de grote dag aangebroken van ons vertrek naar onze missiepost. Na 1,5 à 2 uur rijden kwamen we in Abadoekondre aan, we zagen de school aan de rechterkant van de weg liggen. We werden hartelijk ontvangen door Agnes, de vrouw die het internaat draaiende houdt samen met haar man. We hebben het dorpje verkend, niet groot maar wel gezellig. Vooral de rivier lijkt het centrum te zijn van alle bezigheden. De mensen halen water uit de rivier om te drinken, ze wassen zichzelf erin, doen de afwas, wassen de kleren, maken het eten schoon of gewoon voor plezier om te zwemmen of te vissen. Het is heel bijzonder om dat te zien. In Nederland ben je zo gewend aan je douche, badkamer en stromend drinkwater uit de kraan. Het kleine dorpje waar naar ik schat misschien 150 mensen heeft, beschikt zelfs over een 'winkel'. De eerste twee weken in Benatimofu/ Abadoekondre (twee dorpjes bij elkaar) waren rustig, veel gewandeld en wat rond gekeken. We zijn naar Moengo geweest, de 'grote' stad dichtbij. Daar zijn verschillende winkels om je boodschappen te doen.

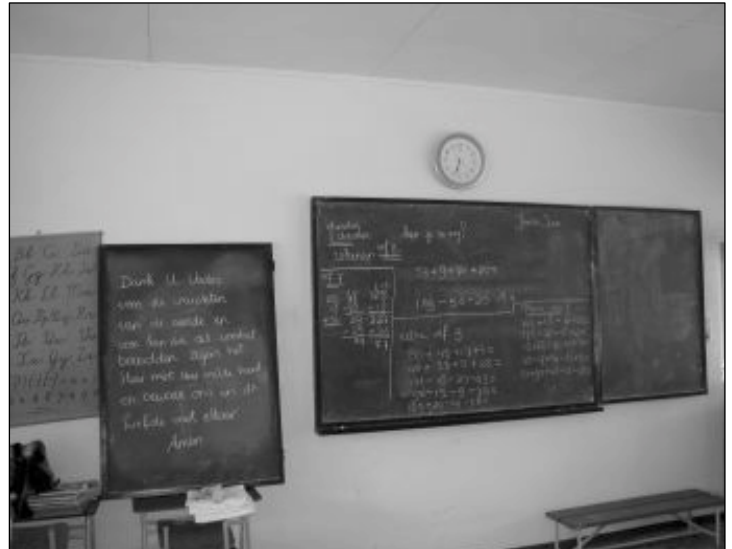
Het valt op dat er veel Chinezen in Suriname wonen en dat zij de grootste bevolkingsgroep zijn met supermarkten in hun bezit. Dus als we hier even naar de Chinees gaan, dan gaan we even boodschappen doen. Elke keer als we in Moengo zijn worden we aangesproken door verschillende mensen, blanke vrouwen zijn zeldzaam. Ze doen dan ook erg hun best om een gesprek te beginnen, maar het is soms vervelend als je net een brief zit te schrijven of aan het lezen bent. Ze storen je bij alles. (zie foto) Ze willen weten hoe oud je bent, waar je vandaan komt, hoe je heet, wat je hier doet etc. Het standaard antwoord is dus dat we van vrijwilligers voor de RK zijn (zo wordt de katholieke kerk hier in de

volksmond genoemd). En soms als het helemaal niet goed uitkomt, dan praten Laetitia en ik Frans met elkaar. Af en toe komt het op een interessant gesprek, laatst sprak ik met iemand die volgens de rastafarianstrooming leeft. Op die manier leer je meer van de Surinaamse cultuur en de godsdienstige stromingen kennen. En kon ik ook vertellen waarom ik eigenlijk katholiek ben en dat mijn geloof in God mij hier in Suriname heeft gebracht.

Mijn eerste ervaringen op school

Op 2 oktober begon de school. Rond 7.30 uur was ik op school. Normaalgesproken begint de school om 8 uur, maar die dag moesten de klassen nog verdeeld worden. Ik heb klas 4 gekregen, groep 6 dus. Het was wel raar, want ik had geen idee wat ik moest doen. Ik wist absoluut niet wat er van mij verwacht werd. We hebben gesproken over de regels in de klas, ik heb me voorgesteld en de kinderen mochten tekenen over de vakantie. Tot mijn verbazing was toen in eens de school uit. In plaats van 1 uur waren we rond 11 à 12 uur klaar. Dat schijnt normaal te zijn de eerste dag... Fijn dat ik dat ook wist...

Ik heb dus groep 6, 23 kinderen in de klas, 13 jongens en 10 meisjes. Bijna alle kinderen zijn minstens 1 keer blijven zitten!, ik heb dus een groot verschil in leeftijd in de klas. De jongste is 9 jaar, maar de oudste is al 14! Kun je nagaan hoe oud ze zijn in de 6e klas. Inmiddels heb ik 3 - 4 weken op school achter de rug, het is zwaar! De schooltijden zijn van 8.00 - 13.00 uur, dat lijkt mee te vallen. Maar het klimaat is er niet naar om langer door te werken, vooral de maand oktober die de warmste maand schijnt te zijn. De kinderen zijn om 12.00 uur moe en zijn niet meer vooruit te branden. Sowieso zijn ze heel druk in de klas en kunnen ongeveer geen moment hun mond dicht houden (tot nu toe behalve bij een repetitie) dat betekent dat klassikale uitleg zo goed als onmogelijk is. Er valt dus nog veel te doen in de klas. Het is niet moeilijk om te zien wat ze leuk vinden om te doen: zingen en gym. Gelukkig houd ik ook van zingen en met gitaar en fluit ga ik dan ook naar school. Heerlijk om de dag te beginnen met een lied om God dank te zeggen, samen met de hele klas! Ondertussen kent de hele school het lied, want ook in de pauze ga ik met mijn gitaar buiten zitten en tokkel en zing ik. Dit doe ik ook in de hoop dat de kinderen even luisteren en niet bezig zijn om de ander te slaan en ruzie te zoeken. Veel kinderen zijn gewend om thuis geslagen te worden, dit voorbeeld zie je dus ook op het schoolplein. De kinderen vechten om niets, als je vraagt wat er is dan is: 'er is niets' of 'het was spelen' De kinderen vinden het de normaalste zaak van de wereld. Het trieste is ook dat ze het van thuis mee krijgen. Toen ik de kinderen zei dat ze naar mij moesten komen als er iets was zei een: 'Dat heeft toch geen zin, want je zweept niet.' Er is dus nog een lange weg te gaan om de kinderen (maar ook volwassenen) te laten inzien dat slaan niets oplost. Officieel is het verboden om als leerkracht de kinderen te slaan, maar een echte overtreding met politiebemoeienis wordt het meestal niet. Dus gebeurt het nog te vaak. Ik wil jullie gebed ook vragen dat er daar een verbetering in mag komen. Doordat kinderen worden geslagen levert mij dat problemen op. Ik wil bijvoorbeeld mijn kinderen niet naar de directrice sturen, het is normaal om allerlei waarschuwingen naar je hoofd geschreeuwd te krijgen of geschorst te worden. Vaak moeten de ouders op school komen. Het probleem is dat ik niet wil dat de directrice zich er mee bemoeit,

omdat ze een totaal andere aanpak heeft. En ten tweede als de ouders weten dat hun kind zich misdragen heeft in de klas, weet ik niet wat voor straf ze thuis krijgen... Alle kinderen blijven dus continue in de klas... dus ook de problemen die af en toe ontstaan. Je kan niet zomaar een kind even laten afkoelen op de 'gang'. Je geeft zo ongeveer buiten les, je hebt geen ramen, alleen wat tralies voor het raam en als je de klas uitstapt, sta je buiten. En je mag geen kind buiten zetten... Dus als om 13.00 uur de school uit is, ga ik naar huis, lekker eten en dan even slapen. Dat scheelt heel veel, de volgende dag kan je dan weer vol goede moed en goed humeur de dag beginnen.

Ons huisje...

We wachten nu nog af op ons huisje, toen we hier aan kwamen bleek het niet klaar te zijn. En van één week wachten werd het één maand en nu zitten we bijna op twee maanden, ach ja, het toverwoord: Geduld! Ik heb wel gekeken en het ziet er wel heel mooi uit, ze hebben het huis van binnen nog geschilderd en een deur in de badkamer gezet! De slaapkamers van deur voorzien, nu is het nog wachten op het aansluiten van water en een douchekop. Maar tot die tijd kunnen we wel in het internaat douchen. Nu slapen we op een kamer in het internaat. Met één van de slaapzalen van de jongens aan onze kamer grensend... De jongens worden om 5.30 uur wakker gemaakt en maken meteen veel lawaai, laatst waren ze zelfs al om 4.30 uur gewekt... Gelukkig bestaat er hier iets als een siesta oftewel het rusten, na een middaggebedje lees ik dan een boek (Agatha Christie hadden ze hier in de kast liggen...) en dan slaap ik nog een uurtje. Mijn middag besteed ik meestal aan lessen voorbereiden, de kinderen helpen met huiswerk of een bijbeldeeling met de catechiste van het dorp die tevens ook mijn collega is.

In het dorp is er één keer in de maand een mis, de priester heeft een gebied van ongeveer 50 km lang, hij komt hier dan de 3e zondag van de maand. De 1e zondag is hij in het stadje hier vlakbij, in Moengo. Hij wil ons best meenemen, dus dat is geweldig! De andere zondagen proberen we in Paramaribo naar de mis te kunnen, we hebben hier ook al verschillende keren en gebedsviering meegemaakt, maar dat is toch totaal anders. De bisschop heeft wel beloofd dat we een kapel krijgen, maar helaas hebben we hem nog niet gesproken. We zullen hem zaterdag (28 oktober) spreken. Ik hoop dan ook snel de kapel te hebben waar je voor de school de kinderen aan God kan toevertrouwen. Ik weet dat nu ook kan, dat doe ik ook wel. Maar het zal toch anders zijn als je weet dat Jezus echt aanwezig is in het Heilig Sacrament! Ik verheug me er nu al op om me rustig te kunnen terugtrekken in de kapel. Nu heb je continue allemaal kinderen om je heen. Internaat-school-internaat.

Tot slot

Als laatste wil ik jullie van harte uitnodigen om emails te sturen en brieven.

irenepelser@fidesco.nl

of

Irene Pelser
p/a Henck Arronstraat 14
Paramaribo
Suriname

Denk niet : de anderen sturen al lange mails of de anderen sturen wel dus ik hoef niks te sturen! Want als iedereen dat denkt... Ik vind het erg leuk om te horen hoe het leven daar in Nederland gaat, ik ben geïnteresseerd in wat jullie daar beleven!

Dus vrees niet en schrijf of mail, ik doe mijn best om terug te schrijven of te mailen, al kan het wel even op zich wachten...

Tot de volgende nieuwsbrief, kijk in de tussentijd ook een keer op www.fidesco.nl

Groetjes,

Irene Pelser

Voor meer informatie over Fidesco en onze missie:

Fidesco Nederland
Willibrorduslaan 23
5581GA Waalre
tel 040-2222371
info@fidesco.nl

Giften kunnen gestort worden op:
bank: 56 60 14 297 / giro: 626 19 40
t.n.v. Fidesco Nederland, o.v.v. Irene